בבית משפט השלום **ת.א. 17-04-51046**

בתל אביב-יפו

התובעים: **1.שוטה חובל ת.ז. 014794382**

2. עו"ד שי חובל ת.ז. 037050606

3. עו"ד ישראל חובל ת.ז. 040963365

4. קארין חובל ת.ז. ת.ז. 300943628

ע"י ב"כ עוה"ד רון לוינטל

מרחוב יגאל אלון 155, כניסה א' תל אביב-יפו

טל. – 03-5243344; פקס. – 03-5243355

- נ ג ד –

הנתבעת: **שרון שפורר ת.ז. 34109017**

ע"י ב"כ עו"ד ט. ליבליך, ממשרד עו"ד ליבליך מוזר

מרחוב נמל תל אביב, בית יואל, תל אביב

טל. – 03-544237; פקס. – 03-5442375

הודעה על הגשת כתב תשובה

1. עקב תקלה נמשכת בנט המשפט, בכרטיס החיבור לנט המשפט, וזאת – ככל שהוסבר למשרדנו – עקב "עידכון במערכת" המונע מהכרטיס לעבוד עם המערכת, ובהמשך – ניתוק המערכת כולה, נאלצנו – לצערנו, להגיש מסמך זה באיחור של מספר ימים (שלא היה תלוי בנו).

2. בנוסף, במרוצת הפגרה ניגשה מתמחה מטעמנו מספר פעמים למזכירות בית המשפט אך במזכירות סירבו לקבל בקשות שאינן מוגדרות "דחופות".

3. אנו מתנצלים לפיכך על העיכוב הקל. אשר ניתן להבין כי הוא נובע מהתקלה במערכת ותו לא.

כתב תשובה

1. כתב ההגנה שהוגש הינו טרחני, ארוך וחוזר על עצמו באופן מוזר. טענה שחוזרת שוב ושוב היא כי לא פורט בכתב התביעה מהי האמירה שבגינה הוגשה התביעה, הגם שמופיע בכתב התביעה פירוט רחב של מה שהוגדר כלשון הרע, ואף יש מענה עליו בכתב ההגנה. טענה זו, לפיכך, מוזרה.

2. אחת הטענות המוזכרות בכתב ההגנה היא כי התביעה הוגשה כ"נקמה" על כך שחלק מהתובעים הוזמן לעדות בתיק אחר המתנהל נגד הנתבעת (ראה ס' 271). יובהר כי עד רגע זה לא זומנו הנתבעים, בניגוד לאמור. זאת ועוד: התביעה הוגשה אך ורק משום שהנתבעת בחרה לחזור על פרסומים, בלא לעדכנן, אוגוסט 2016 בעמוד הפייסבוק שלה.

3. ייפוי הכוח וההתקשרות עם עורך הדין המייצג נעשתה במהלך סוף 2016, ומפאת מורכבות התביעה, היא הוגשה רק לאחר מספר חודשים. כך, בתגובה לאמור בסעיף 315, מדובר בפוסט שהנתבעת כתבה באוגוסט 2016. הניסיון לקשור זאת לאותו זימון, אין בה דבר. בניגוד לאמור בס' 45 לכתב ההגנה ובס' 48, רק הפרסום החוזר ונשנה של כתבות, בשעה שברור לנתבעת שהן לא מעודכנות והיא לא טורחת לעדכן לפי רוח ס' 25א' לחוק איסור לשון הרע, גררה אותה לתביעה זו.

4. כתב תשובה זה נכתב משום שהנתבעת אינה מדייקת גם בכתב הגנתה. לדוגמא, טענתה בס' 25 כי הנתבע 2 התמחה אצל עו"ד יוסי חן, בשעה שהתמחה אצל עורכי הדין אלכס וחיה רינון (היא חוזרת על "טעותה" בס' 342 וככלל, בכתב ההגנה חזרות רבות); בנוגע ליבגניה פלוטקין המוזכרת בס' 342, גם הרמיזה פה לשחיתות לא נכונה כי עד מכירת זכויות הבניה בנכס לא הוגשה אף בקשה עליו; טענה בס' 34 כי עו"ד סגל הוא עורך דינם של התובעים או קשור בהם, בשעה שמדובר בעו"ד של מר דגמי, והוא מעולם לא ייצג מי מהתובעים; הכתוב בס' 129, כאילו יש פגם בכך שבני המשפחה מבקשים להסדיר את זכויות הקניין ביניהם; הכתוב בס' 35ג' שכן לחמה יש אך ורק דירה בנכס אך כל הזכויות לרבות הפרויקט ה"מושחת" שהנתבעת מנסה להציג שם נמכרו בשנת 2008 (לעניין זה ניתן להציג הסכם מכר וכן אסמכתא לתשלום מיסים).

5. ואכן, לגבי המפורט בסעיף 208: הנכס נמכר על ידי התובעים טרם פרסום הכתבות של הנתבעת לאדם בשם חזי מזרחי, אשר בתורו מכר את הנכס לאדם בשם צורי סעדה, אשר הקים קבוצת רכישה במקום. כל ניסיון להראות את חנה ישראלי כבעלים של הנכס פשוט אינו נכון. לחנה ישראלי נותרה הדירה אליה היו מוצמדות הזכויות עד היום אך הזכויות והפרויקט כאמור כבר אינם קשורים אליה מרגע המכירה. כך גם לגבי סעיף 209: הנכס עליו מדובר הוא רק בגין זכויות הבנייה אותם מכרה.

6. נדרש הסבר גם לגבי הנטען בסעיף 212: התובע 2 מייצג את סבתו כנתבעת פורמאלית ביחס לתביעה שיש בין חברי קבוצת הרכישה לבעלי הדירות בבניין שכן סבתו היא בעלת דירה בבניין ולכן היא מופיעה בתביעה. הסבר: לצורי נמכרו 113 מטר זכויות, לאחר מכן הצליח לקבל זכויות נוספות, לא ידוע לתובע 2 בדיוק בכמה מדובר, והוויכוח שלו מול יתר דיירי הבניין (לא רק חנה ישראלי) הוא האם הזכויות הנוספות הינן זכויות משותפות או שייכות לצורי בלבד ועל כך מתנהל

הליך משפטי. התובעים מכרו את כל הזכויות ונותרו רק עם הדירה. הנתבעת ממשיכה להטעות בעניין זה בכתב ההגנה, אם מפאת רצונה לפגוע בתובעים ואם מפאת אי הבנתה את המטרייה.

7. ושוב, הנתבעת חוזרת בכתב הגנתה על הדברים במספר רב של סעיפים. גם למקרא סעיף 343, לא ברור לתובעים כיצד הנתבעת מקשרת את מר דודי דגמי לנכס הזה שכן מי שנמכר לו הנכס הוא חזי מזרחי. על מכירה זו שולמו סכומי מס נכבדים מאוד בסך של מאות אלפי שקלים ולכן לא ניתן לטעון אפילו בדל של טענה על מכירה פיקטיבית ו/או על העובדה אם נעשתה עסקה בכלל.

8. על אותו עיקרון, שוב ושוב מיתממת הנתבעת (ס' 322-319) ב"חוסר הבנתה" את נתוני לקיחת המשכנתא. נבהיר, במענה לכתוב בס' 319, 320, 321, 322 וקודם לכן בסעיף 107: ביחס למשכנתא על תחנת הדלק, תחילה נלקחה משכנתא לצורך רכישת הקרקע מבנק מזרחי בסך של כ 1.7 מיליון ₪. בהמשך ולאחר מספר שנים בהם התובע קידם היתרים לקרקע, משהתקבל ההיתר, ניגש התובע לבנק פועלים ולקח הלוואה לצורך מימון בניית הקרקע בגובה של עד 7 מיליון ש"ח (מסגרת אשראי). חלק ממסגרת האשראי כיסתה את המשכנתא בבנק מזרחי וחלק נועדה לצורך בניית הפרויקט.

9. ייתכן והנתבעת לא מבינה את אשר כתבה, אך בנק פועלים או כל בנק אחר שכותב כתב משכנתא, מציין את ערך גובה הנכס הגמור, דהיינו במקרה הנ"ל עד לגובה של 25 מיליון ש"ח ו/או לחילופין כותב משכנתא ללא הגבלת סכום. הנתבעת הטעתה את קוראיה בטענה כי התובע לקח משכנתא בגובה של 25 מיליון ש"ח וזאת על מנת להראות ולהעלות תהיות כיצד פקיד עירייה עם משכורת ציבורית מקבל משכנתא אסטרונומית שכזו.

10. יתרה מכך המשכנתא ניתנה כנגד שיעבוד הנכס שמכסה את המשכנתא עצמה מתשלומי שכירות. עד היום יש עוד 10 שנים להשלמת תשלום המשכנתא. ה"תהיות" לפיכך אינן אלא דיבה. וכך, גם באשר לאמור בס' 131 לכתב ההגנה, ביחס לזמן בו נכתבו הכתבות הרי שהתובע היה במהלך בניית התחנה ולכן רק חלק ממסגרת המשכנתא נוצלה בזמנו ולכן נכתב שבזמן הרלוונטי לפרסום, המשכנתא עמדה על גובה 3.5 מיליון, כי זו מסגרת המשכנתא שנוצלה בזמנו. בינתיים, נכון להיום כמובן שהתחנה בנויה ומלוא מסגרת האשראי של ה-7 מיליון נוצלה.

11. בניגוד לאמור בסעיף 134: בנק פועלים לעולם לא נתן משכנתא בגובה של 25 מיליון ₪. גובה המשכנתא היה מסגרת אשראי של עד 7 מיליון ש"ח בלבד. המספר 25 מיליון בא מההערכה של הבנק לשווי הנכס הגמור אך מעולם לא אושרה מסגרת מעל 7 מיליון ₪. על כן, הפרטים שכתבה הנתבעת פשוט אינם אמת.

12. בשל חזרות רבות בכתב ההגנה, התזה חוזרת שוב בסעיף 348, שם ניסתה הנתבעת להראות כאילו השינוי של הייעוד נעשה בזמן קצר יחסית וגם כאן לרמוז לשחיתות כלשהי. לדברים אין שחר. אשר לגבי סעיף 349, תואיל הנתבעת ותציג בזמן כתיבת הכתבה, אילו עסקאות נוספות היו למי מהתובעים בבת ים. ושוב בס' 351, חוזרת הנתבעת על חוסר הבנתה את עניין המשכנתא על התחנה.

13. ככלל, הנתבעת מבקשת להציג את התובע 1 כמי ש"התעשר" באופן מתמיה, ולכן גם בסעיף 229 מנפחת את הסכום שקיבל התובע 1 עם פרישתו.

14. בניגוד לאמור בס' 139, התובע 2 לא הואשם וגם לא הורשע, גם לא בפרטי כתב האישום המקורי ולא במתוקן. העוול שעשתה הנתבעת לתובע 2 הינו גדול, וגם בכתבותיה באוגוסט 2016 לא תיקנה זאת הגם שידעה זאת. כך גם הכתוב בס' 185 לפיו התובע 2 היה "מעורב בפרשת שוחד", דבר שלא הוכח מעולם וכתב אישום כזה לא הוגש. אין מקום לפרסום חוזר ב-2016 של השמצות כשהנתבעת כבר יודעת שהתברר שאינן נכונות. הכתוב בס' 201-203 על "השתלטות על מועצת העיר חולון" אינו אלא בדיה. לא היה דבר לא לגיטימי במועמדותו של התובע 2. הנכס ברחוב גורדון היה בבעלות התובעים ומשמש את התובע 2 כמשרדו עד היום.

15. בניגוד לאמור בסעיף 173: התובע 2 רק חתם ערבות לשכירות לנכס בו הופעלה המלונית, אינו שותף בה, ולא הוכח כי מדובר במוסד זנות. התובע 1 התנגד מפורשות בוועדה המקומית לפתיחת המלונית והנתבעת מתעלמת מעובדות אלה כדי לשרת את התזה שלה.

16. לנתבעת עניין עם מר דגמי והיא מתעקשת לגרור את התובעים אל זרועותיו (בניגוד לאור בס' 265 – מר דגמי הוא כיום איש נדל"ן מוכר ונחשב לגיטימי בקרב בעלי העסקים, גם אם לטעמה של הנתבעת, עברו אמור להכביד עליו). הכתוב בס' 213 על קשר של דגמי לכנס – עורבא פרח, לא הוכח ולא יוכח כי אינו נכון; בס' 222 מפורטים מעשים המיוחסים לדגמי שלמי מהתובעים לא ידוע להם, ואין להם כל קשר לתובעים, והנתבעת מתעקשת להכתימם באלה; בניגוד לאמור בס' 225, מי מהתובעים לא מכיר את עיזאת אחמד, ואין להם כל קשר לפינוי הנכס המתואר; בתשובה לס' 228, יובהר כי התובע 1 מעולם לא ניהל עסקים עם מר דגמי, התובע 2 הכירו כאיש נדל"ן ולא עסק בסחר בנשים מעולם, וגם אם למר דגמי היה משרד בנחלת בנימין 100 הרי שלתובע 1 לא היה מושג על כך כי בפועל מי שניהל את הנכס היה אחיו של התובע 1.

17. כך גם לגבי סעיפים 205-207: הנתבעת טענה כי התובעים שילמו את מלוא הסכום או לפחות את החלק הארי לרכישת הפרויקט בקינג ג'ורג' למרות שהתובע שילם בפועל רק 400,000 ₪.

18. לגבי האמור בסעיף 171 ב': הגם שנכתב כי יוסי חן נחשד בעבירות האלה, הנתבעת לא מציינת כי התיקים נגדו נסגרו בטרם הפרסום החוזר באוגוסט 2016, כמו יתר ההיתממויות הקשורות באי עידכון הכתבות בטרם הועלו שנית. אף ביחס להרשעתו של מיכאלי הגיס – יובהר כי רכישת הקרקע בבת ים נעשתה זמן רב בטרם הורשע בעניין הברחת הסמים, אך דרך הצגת הדברים בכתבות היא כאילו התובע 1 בוחר לעשות עסקים עם גיסו המורשע. תזה זו חוזרת גם בסעיף 189 הגם והנכס נקנה הרבה לפני הרשעתו של מיכאלי (גם לא ברור מה אמור לעשות התובע 1 לאחר שמיכאלי הורשע? לוותר על הנכס?). התובע קיבל את המשכנתא מסיבה אחת פשוטה - הבנק ראה בו לווה טוב עם בטוחה טובה. כאמור, הקשר בין התובעים לבין "השותף של יוסי חן" (שאין הם מכירים), כמופיע בס' 192, מייצג את הדרך העקלקלה של הנתבעת לקשר בין פריטי טריוויה שאין ביניהם קשר של ממש.

19. סעיף 232 מהווה דוגמא טובה לרצון הנתבעת לפגוע בתובעים בכל מחיר שהרי בשלושת הדוגמאות שאותן היא מביאה היא לא הצליחה להוכיח קשר ישיר כלשהו של מי מהתובעים לכל אחת מהפרשות: פינוי פלורנטין – התובעים לא היו קשורים כלל, מלונית בבן יהודה 71 – התובע 1 התנגד בוועדה (בניגוד לאמור בס' 254 שכן הנכס הושכר על ידי ר.ח. והוא מבקש הבקשה והתובע 1 התנגד למרות המלצת המחלקות המקצועיות) והתובע 2 רק חתם על ערבות ולא היה הבעלים (בניגוד לאמור בס' 253) ומה גם שהטענה כי מדובר ב"בית זונות" (כמופיע בס' 256) אינה אלא השערה, ובסלמה 7 - חנה ישראלי מכרה את זכויותיה ולא קשורה לעניין כלל (הדבר מאיין את האמור בס' 244, 245, 247).

20. לעניין המלונית, כמופיע בסעיפים 262 ו-264 אולי נדרש הסבר נרחב יותר. האחראים למתן רישיון למלונית מסוג זה הינם אנשי מחלקת רישוי עסקים שהתובע 1 **לא עמד בראשה**, בניגוד לטענת הנתבעת השגויה. התובע 1 היה אמון על נושאי רישוי הבניה והפיקוח על הבנייה בעיר אך כאן כאמור לא הייתה עבירת בנייה. יתרה מזאת, אנשי הפיקוח על הבנייה כלל לא קשורים להפעלת עסקים אלא למחלקת הפיקוח העירוני, והיא זו שאמונה על אכיפה כנגד עסקים שפועלים ללא רישיון.

21. יתירה מזאת, כל עסק שנפתח בעיר פותח ואז מתחיל את הליך הרישוי ולא עובד הפוך, דהיינו לא קודם מסיים את הליך הרישוי ורק אז פותח את העסק שהרי אין בכל היגיון. כך פועלת העיריה וכך פעלה במשך עשרות שנים. הנתבעת תוקפת את התובע 1 בלי קשר לעובדות אלה.

22. ראה האמור בסעיף 273: האנשים שהיו כפופים לתובע 1 לא קשורים במקרה הזה. הביקורת הייתה כאמור ע"י הפיקוח העירוני ולא הפיקוח על הבנייה. אלו שתי מחלקות נפרדות והתובע 1 אינו ממונה עליהן והן אינם כפופים לו. מדובר פשוט באחת משתיים: אי הבנה של הנתבעת בחומר שאותו סיקרה, הנמשכת עד היום, או לחילופין – חוסר נכונות להכיר בעובדות וניסיון לחזור על השקר. אגב, בניגוד לאמור בסעיף 274: גם דני לס, שהיה כפוף לתובע 1, המליץ המלצה שלילית לעניין זה, ולגבי סעיף 275, יש להזכיר שוב את מדיניות העירייה, על פיה בזמן שיש במערכת בקשה קיימת וכל עוד אין סירוב לבקשה, אנשיה לא תובעים על שימוש חורג ולא על עבירה אחרת. מדיניות שונה הייתה מובילה כל עסק שהיה נפתח בתל אביב לתביעה עם פתיחתו.

23. ה"טעות" חוזרת שוב ושוב, גם בכתבות וגם בכתב ההגנה. בניגוד לאמור בסעיף 279, מי שאמונים על אכיפה נגד עסקים שפועלים בצורה שאינה חוקית היא מחלקת הפיקוח העירוני ולא מחלקת הפיקוח על הבנייה. אף מחלקה לא הגישה סירוב ולכן לא הוגשה תביעה. הדבר הוביל את הנתבעת לטעות שמופיעה גם בס' 284, שכן הסעיף דן במלונית כעסק ולא בפיצול דירות או עבירת בנייה. לא הוגשה בקשה הנוגעת לבנייה או הפעלת העסק וכאמור, בכל מקרה אכיפה נגד עסק שפועל ללא רישיון עסק נעשית על ידי מחלקת הפיקוח העירונית ולא מחלקת הפיקוח על הבניה. ככל שנעשה דבר לא תקין, כמתואר בס' 286, הוא נעשה שלא בידיעת התובע 1.

24. כך, בניגוד לאמור בסעיף 288: לא מוציאים צו הריסה למקום שמתבצע בו שימוש חורג שכן לא הייתה שם עבירת בניה. מוציאים צו סגירה לעסק שפועל ללא היתר וזה כאמור לא מסמכותו של

התובע 1, שהיה אמון על נושאי הבנייה בעיר כגון עבירות בנייה, עבירות של פיצול ועבירות של שימוש חורג. כל עוד מדובר על הפעלת עסק ללא רישיון, אין זה בסמכות התובע 1 והטרוניה נגדו – בטעות יסודה.

25. ושוב, מאחר וכתב ההגנה כולל חזרות רבות, הרי שהדברים נכונים גם לגבי ס' 330 ו-331 הנוגעים הרישוי, וכך ס' 334 בנוגע למדיניות העירייה לעניין רישוי עסקים, וראה גם סעיף 329, שהרי כל עוד יש בקשה פתוחה על רישיון עסק ואין עליה סירובים הרי שלא תובעים את בעליו של הנכס ו/או העסק. ביחס לתקופה שבה בוצעו השיפוצים הרי שיש סתירה בדבריה של הנתבעת כי השיפוצים בוצעו טרם השכרת הנכס, וגם אם התובע 2 חתם על ערבות בהסכם השכירות הרי שזה היה לאחר סיום השיפוצים.

26. הקונספירציות המיוחסות לחברה שבבעלות התובעים, גם הן עורבא פרח. בניגוד לאמור בסעיף 301 : התובע 3 לא נרשם בדי"ש מפאת העובדה כי בעת פתיחת החברה היה עובד ציבור ואכן לאחר שהפסיק את עבודתו במשרה ציבורית נרשם בחברה במקום אישתו. בניגוד לאמור בסעיף 306 : התובע 2 לא התנער מעסקים עם מר דיגמי, אך אלו עסקאות נדל"ן בלבד, בעת שמדובר היה באיש נדל"ן בלבד, והעסקאות אכן בוצעו ע"י די"ש אך כל פעם הרווחים של די"ש מכל עסקה כזו היו מאות אלפי שקלים ובטח שהתובעים לא "הובילו" את העסקאות וההיקפים בעשרות מיליוני שקלים כפי שהנתבעת מציגה זאת. דו"חות החברה רחוקים מאוד מה"רווחה" הנטענת. הכתוב בס' 308 הוא קשקוש מוחלט. אין מדובר ב"אימפריה" אלא בחברה קטנה שברשותה פעילות ב-10 נכסים לכל היותר בכל פעילותה.

27. ואכן, כל הגוזמאות המופיעות בס' 310-311 לגבי החברה, ועסקאות "בהיקפים עצומים", הן בדיות. נכון רק כי התובע 2, כל עוד לא רכש דירה ועוד לא עבר להתגורר או לעבוד ממשרד, כתובתו הייתה ככתובת אביו. בניגוד לאמור בס' 314, ההון "העצום" איתו התחיל התובע 2 את די"ש בעסקה הראשונה שלו ברחוב טרומפלדור 20 א' בתל אביב היה 200,000 ש"ח. בניגוד לאמור בס' 323, גם אם היקף העסקאות הכולל גדול, השקעת החברה היא כמה מאות אלפי שקלים למעט עסקה אחת בה השקיעו מיליון ושמונים וארבע אלף ש"ח שנלקחו בהלוואה מסודרת מגב' חנה ישראלי. הרווחים מעסקאות אלו נעים ברמה של כמה מאות אלפי שקלים מלבד העסקה החריגה הנ"ל שבה הרווח הצפוי הינו כ-2 מיליון ש"ח.

28. כך יש לתקן בהתאמה גם את האמור בסעיף 327. הנתבעים לא הובילו את העסקאות הללו. בכל העסקאות הללו חלקה של די"ש היה עד 25% מרווחי העסקה (תלוי באיזו עסקה מדובר) ואף פחות מכך בעסקאות אחרות. ודאי לא "הובלה" של העסקאות. תמיד היו שותפים גדולים יותר, הם שניהלו והם ששיווקו. יתרה מכך, אם הנתבעת תלך לכל אחד מרוכשי הדירות ותשאל אותם מי החברה שביצעה את העסקה, אף אחד לא יגיד שדי"ש היא היזם בפרויקט.

29. אשר לתובעת 4. בניגוד לאמור בסעיף 363, המחלקה שבה עבדה היא מחלקה שאינה קשורה וכפופה לתובע 1, והעובדה שהיא נטפלת לכך מבלי לבדוק זאת מראה על הרדיפה שלה אחרי התובעים, בלי לתת לעובדות לבלבל אותה. כל הפרשנות בסעיף 365, על כך שהתובעים גררו את התובעת 4 לקיים עסקים עם סוחר נשים מבטאת את סגנונה המשתלח של הנתבעת. התובעת 4

הייתה רשומה בחברה שביצעה עסקים עם חברת נדל"ן מצליחה ומשגשגת בעיר, ואין לדבר כל קשר עם סחר בנשים.

30. בשני עניינים, עם זאת, הנתבעת אכן הוכיחה לתובע 1 את אשר שכח:

א. עם התדרדרות מצבו הבריאותי, כנובע מהחקירות, ולאחר שהוצע לו "הסדר טיעון" ופרקליטו המליץ לו, לאור מצבו הבריאותי, להגיע להסדר, הודה התובע 1 בכתב האישום המתוקן, במסגרת ההסדר. התובע 1 לא קרא את כתב האישום המתוקן, למרבה הצער, ובלחץ בו היה נתון – הסכים להודות, וזאת על מנת לסיים את עינוי הדין שחש.

ואכן, מעיון חוזר בכתב האישום המתוקן עולה כי מופיע בו סעיף ולפיו ניהל או החזיק התובע 1 נכס בבלגיה יחד עם מר יאיר צברי – הגם שדבר לא נכון, לא היה ולא נברא; גם הטענה לקשרים עם יוסי חן או ענייני הנכס בנחלת בנימין ו/או קרן בולווארד – אינם נכונים, גם אם ניתנה "הודאה"; וכן הודאות נוספות שאינן נכונות, אך הנתבעת יכולה להציגן ולהראות כי את אשר אמרה – "הוכח" בהליך המשפטי בו הודה התובע 1.

מדובר במספר קטן יחסית של נתונים מתוך אלה שבגינם הוגשה התביעה, אך רק כעת, לאחר שהדברים הוסברו לתובע 1 אצל בא כוחו בתביעה זו, הוא הבין את משמעות הודאתו. הדברים עודם לא נכונים, אך משהודה בהם – הרי חלק זה (המזערי יחסית לכתב התביעה כולו), אכן לא ניתן לטעון טענות כלפי הנתבעת בגינו.

הדבר לא מצדיק את מירב אי הדיוקים והשקרים המופיעים בארבעת הכתבות, את העובדות שלא הוכחו והתובע לא הודה בהם – והיא ממשיכה לפרסם, וכמובן לא את הדברים שפורסמו על התובע 2 שכלל לא הואשם בדבר, אך מספר פרטים אכן "הוכחו" באמצעות אותה הודאה.

ב. כמו כן, הוכח כי בפרוטוקולים ישנים, שהתובע 1 לא זכר, אכן דובר על השלכת פגר תרנגולת או חומצה על רכב. התובע 1 לא זכר אירועים אלה, ומאחר והוצגו בפרוטוקולים בהם דיבר אודותיהם בעבר, הרי ברי כי גם בעניין זה יכולה הנתבעת להציג מקורות עליהם הסתמכה. ושוב, מדובר בעניינים פעוטים מתוך מכלול אי הדיוקים.

ב"כ התובעים,
עו"ד רון לוינטל